

Balıkesir Üniversitesi Tıp Fakültesi

İç Paydaş Çalıştayı Raporu

4 Aralık 2025

İçindekiler

İçindekiler	2
Çalıştayın Amacı.....	3
Çalıştay Programı ve Düzenleme	3
Program ve Süreç.....	4
Katılım ve Temsiliyet	5
Çalıştaydan elde edilen veriler	6
1. Fakültemizin Amaç ve Hedeflerinin Değerlendirilmesi.....	6
2. Fakültemiz Mezun Yetkinliklerinin Değerlendirilmesi.....	8
3. Müfredatımızın Bölgesel Sağlık İhtiyaçlarını Kapsama Durumunun Değerlendirilmesi	10
4. Müfredatın Gelişimine Yönelik Öneriler.....	12
Çalıştayın Genel Değerlendirmesi	15

Çalıştayın Amacı

Balikesir Üniversitesi Tıp Fakültesi tarafından düzenlenen İç Paydaş Çalıştayı, fakültenin eğitim–araştırma–hizmet alanlarında yürüttüğü faaliyetlerin; iç paydaşların deneyimleri, gözlemleri ve geliştirme önerileri ışığında bütüncül biçimde gözden geçirilmesi amacıyla gerçekleştirilmiştir. Çalıştay, çıktı temelli eğitim anlayışı temelinde ulusal ve uluslararası yeterlik çerçeveleri (UÇEP ve CanMEDS) ile tıp eğitiminin niteliğine ilişkin güncel standart ve yaklaşımlar dikkate alınarak planlanmıştır.

Çalıştayın ana hedefi; dış paydaşlardan elde edilen görüşler de dikkate alınarak fakültenin amaç ve hedeflerinin güncelliğinin, uygulanabilirliğinin ve kendi iç tutarlılığının değerlendirilmesi, hedef mezun yetkinliklerinin çağdaş gereksinimler doğrultusunda yeniden ele alınması ve bu yetkinliklerin müfredattaki görünürlüğünün güçlendirilmesidir. Ayrıca müfredatın bölgesel sağlık ihtiyaçlarına yanıt verebilirliğinin tartışılması ve bu değerlendirmeler doğrultusunda somut, izlenebilir ve uygulanabilir geliştirme önerilerinin oluşturulması amaçlanmıştır.

Çalıştay Programı ve Düzenleme

İç Paydaş Çalıştayı, 4 Aralık 2025 tarihinde Tıp Fakültesi Fırat Çakıroğlu Konferans Salonu'nda gerçekleştirilmiş olup, çalıştay sürecinde aşağıda sunulan program akışı izlenmiştir.

12:00 – 12:10	Açılış Konuşması – Dekan'ın Mesajı
12:10 – 12:40	Çıktıya dayalı eğitim kavramı ve Ulusal ve Uluslararası yeterlik çerçeveleri (UÇEP ve CanMEDS)
12:50 – 13:20	Dış paydaş çalıştayı verilerinin sunumu
13:25 – 13:55	Fakültemizin amaç ve hedeflerinin değerlendirilmesi
14:00 – 14:40	Fakültemizin hedef mezun yetkinliklerinin belirlenmesi
14:50 – 15:20	Müfredat ve Mezun Yetkinlikleri: Uyum ve Geliştirme
15:30 – 16:00	Müfredatımızın Bölgesel Sağlık İhtiyaçlarına Yanıtı
16:10 – 16:30	Çalıştayın özeti ve kapanış

İç paydaş çalıştayı, Dekanlık makamı tarafından planlanmış; program tasarımı ve akademik yürütücülüğü TEAD üyesi Dr. Öğr. Üyesi Ayşenur Duman Dilbaz tarafından gerçekleştirilmiştir. Çalıştay öncesi duyuru ve yazışmalar Dekanlık tarafından yürütülmüş; çalıştay sırasında sunumlar, tartışmaların moderasyonu ve oturum yönetimi Dr. Öğr. Üyesi Ayşenur Duman Dilbaz tarafından yapılmıştır.

Oturum notları Uzm. Dr. Sezgi Gürçay ve Dr. Öğr. Üyesi Ayşenur Duman Dilbaz tarafından tutulmuş; çalıştay verilerinin analizi ve raporun hazırlanması aynı ekip tarafından gerçekleştirilmiştir. Teknik destek Burhan Güven tarafından sağlanmıştır.

Program ve Süreç

Program, Fakülte Dekanı Prof. Dr. Volkan Yüksel'in açılış konuşması ile başlamıştır. Açılış konuşmasında Dekan, fakültemizin eğitimde kalite güvencesine verdiği önemi, iç ve dış paydaş katkılarının program geliştirme süreçlerindeki belirleyici rolünü ve yürütülen akreditasyon çalışmalarının bu tür çalıştaylarla desteklenmesinin önemini vurgulamıştır.

Açılışın ardından, çıktı temelli eğitim yaklaşımı ile ulusal ve uluslararası yeterlik çerçeveleri (UÇEP ve CanMEDS) hakkında bilgilendirici bir sunum gerçekleştirilmiş; devamında TEBDAD tarafından yayımlanan “Cumhuriyetin İkinci Yüzyılında Tıp Eğitimi Hedefleri” başlıklı çalışma katılımcılarla paylaşılmıştır. Çalıştay süresince ele alınan tüm başlıklarda yürütülen tartışmalarda, fakültemizin mevcut amaç ve hedefleri ile mezun yetkinlikleri; UÇEP ve CanMEDS yeterlikleri ve TEBDAD belgesinde yer alan hedefler ile sürekli olarak karşılaştırmalı biçimde değerlendirilmiştir. Bu karşılaştırmalı yaklaşım sayesinde, fakültemizin hedefleri, mezun yetkinlikleri ve müfredatının geliştirilmesine yönelik her oturumda zengin ve çok yönlü görüşler ortaya konmuştur.

Oturumlar, Tıp Eğitimi Anabilim Dalı öğretim üyesi moderasyonu ile yürütülmüş; katılımcıların görüşlerini açık ve yapılandırılmış biçimde ifade edebilmelerini desteklemek amacıyla yönlendirici sorular kullanılmıştır. Tartışmalar süresince iki ayrı raportör tarafından eş zamanlı olarak not tutulmuş; bu yöntemle veri çeşitliliği artırılmış ve raporlamanın güvenilirliği güçlendirilmiştir. Raporda yer alan bulgular, tutulan notların birlikte analiz edilmesi sonucunda fakültemizin amaç ve hedefleri, mezun yetkinlikleri ve müfredatına ilişkin görüşler doğrultusunda gruplanmış; temalar oluşturularak sistematik biçimde derlenmiş ve sunulmuştur.

Katılım ve Temsilîyet

İç paydaş çalıştayına toplam 43 iç paydaş katılım sağlamıştır. Çalıştay, öğretim üyeleri, araştırma görevlileri, uzmanlar, öğrenciler ve idari/sağlık hizmeti paydaşları dâhil olmak üzere fakültenin tüm iç paydaşlarına açık olarak planlanmış ve fakülte genelinde duyurulmuştur.

Katılımın, özellikle eğitim süreçlerinde aktif rol alan paydaşlar üzerinden gerçekleştiği görülmüştür. Bu kapsamda çalıştaya; fakülte yönetiminde görev alan öğretim üyeleri, dönem koordinasyonunda sorumluluk üstlenen eğiticiler, müfredat, ölçme-değerlendirme ve program geliştirme süreçlerinde görev alan komisyon temsilcileri ile klinik ve temel bilimlerden öğretim üyeleri katılım sağlamıştır. Eğitim–hizmet etkileşiminin değerlendirilmesi amacıyla başhekimlik bünyesinden hemşirelik ve yönetim birimlerinden temsilciler de davet edilmiştir.

Öğrenci temsiliyeti açısından, dönem temsilcisi öğrencilerin yanı sıra, gönüllülük esasına dayalı olarak farklı sınıf düzeylerinden öğrenciler de çalıştaya katılmıştır.

Bazı paydaş gruplarından katılım sınırlı olmakla birlikte, çalıştayda yer alan katılımcı profili; fakültenin eğitim planlama, uygulama ve değerlendirme süreçlerine doğrudan katkı sunabilecek nitelikte paydaşlardan oluşmuştur. Bu yönüyle çalıştayın, nicelikten ziyade işlevsel ve çok boyutlu bir temsiliyet sağladığı değerlendirilmektedir.

Kategori	Açıklama	Sayı
Fakülte Yönetimi	Fakülte Dekanı, Dekan Yardımcısı	
Eğitim Yönetimi	Başkoordinatör Yardımcısı, Dönem 1 Koordinatörü, Dönem 3 Koordinatörü, Dönem 4 Koordinatörü, Sosyal Sorumluluk Projeleri Programı Koordinatörü	
Akademik Birimler	Anabilim Dalı Başkanları	6
Komisyon Temsili	Ölçme-Değerlendirme Komisyonu Başkanı ve Başkan Yardımcısı; Program Değerlendirme Komisyonu Başkanı, PDÖ Komisyonu Başkanı	–
Fakülte Kurulu	Fakülte Kurulu Üyeleri	2
Öğrenci Temsili	Dönem 1, 2, 3 ve 5 Öğrenci Temsilcileri	4
Temsil Edilen Anabilim Dalları	Radyoloji, Kardiyoloji, Acil Tıp, Kalp ve Damar Cerrahisi, Tıbbi Biyokimya, Histoloji-Embriyoloji, Biyofizik, İç Hastalıkları, Fizyoloji, Farmakoloji, Çocuk Cerrahisi, Göğüs Hastalıkları, Halk Sağlığı, Tıp Eğitimi	14
Akademik Unvan Dağılımı	Profesör Dr.	6
	Doçent Dr.	2
	Dr. Öğretim Üyesi	15
Öğrenci Sayısı	Dönem 1, 2, 3 ve 5 öğrencileri	20
Toplam Katılımcı Sayısı		43

Çalıştaydan elde edilen veriler

1. Fakültemizin Amaç ve Hedeflerinin Değerlendirilmesi

İç paydaşlar, fakültenin amaç ve hedeflerinin eğitim, araştırma ve sağlık hizmeti alanlarında birbirini besleyen bir bütün olarak ele alınması gerektiğini vurgulamıştır. Bu bağlamda amaç ve hedeflerin; stratejik plan belgelerinde yer alan ifadeler olmanın ötesinde, ders içerikleri, öğrenme etkinlikleri, klinik öğrenme ortamları ve ölçme-değerlendirme uygulamalarına tutarlı şekilde yansıtılması gerektiği belirtilmiştir.

Eğitim ortam ve materyallerinin geliştirilmesi, çalıştayda en sık vurgulanan hedef alanlarından biri olmuştur. Katılımcılar; mesleki beceri laboratuvarı ve diğer uygulama alanlarının altyapısının güçlendirilmesi, laboratuvarlarda kullanılan araç-gereçlerin güncellenmesi (ör. mikroskop, maket ve simülasyon materyalleri), eğitim ortamlarının çeşitlendirilmesi ve öğrenci merkezli etkinliklerin yaygınlaştırılması gerekliliğini dile getirmiştir. Bu öneriler, “sürekli nitelik gelişimi” anlayışıyla uyumlu şekilde; periyodik ihtiyaç analizi, planlı yatırımlar ve uygulama sonrası etki değerlendirmesi yapılmasını da içermektedir.

Öğrencilerin klinik öğrenme ortamlarına erişimi de amaç–hedefler bağlamında tartışılmıştır. Bazı klinik alanlara erişimde yaşanan sınırlılıkların (ör. yoğun bakım ünitelerine giriş kısıtları) öğrencinin gözlem ve uygulama fırsatlarını azaltabildiği; bunun da mezuniyet yeterliklerine yansıdığı ifade edilmiştir. İç paydaşlar, hasta güvenliği ve hizmet işleyişi gözetilerek öğrencinin klinik ortamları daha bütüncül deneyimleyebileceği alternatif düzenlemelerin (gözlem saatleri, küçük grup erişimi, yapılandırılmış klinik gözlem etkinlikleri, rol ve sorumlulukların net tanımlanması) planlanmasını önermiştir.

Temel hekimlik becerileri, amaç ve hedeflerin “somut çıktıya dönüşmesi” açısından kritik bir gösterge olarak ele alınmıştır. Katılımcılar; dönem 6 düzeyine gelmiş bazı öğrencilerin fizik muayene ve temel uygulamalarda yeterince yetkin hissetmemesini önemli bir bulgu olarak değerlendirmiştir. Bu durum, müfredatın yoğunluğu içinde temel becerilere ayrılan yapılandırılmış uygulama sürelerinin ve pekiştirme fırsatlarının artırılması gereğine işaret etmektedir. Müfredatın “yalınlaştırılması” önerisi bu bağlamda gündeme gelmiş; temel becerilere daha fazla zaman ve tekrar olanağı sağlamak üzere içerik yükünün gözden geçirilmesi gerektiği ifade edilmiştir.

Eğitici gelişimi, kurumsal hedeflere ulaşmanın temel koşullarından biri olarak tartışılmıştır. Eğitici eğitimlerinin düzenli aralıklarla sürdürülmesi, eğiticilerin öğrenci merkezli yöntemleri etkin kullanabilmesi, yapılandırılmış geri bildirim verebilmesi ve ölçme-değerlendirme süreçlerinde ortak standartların benimsenmesi gerektiği vurgulanmıştır. PDÖ yürütücü eğitimlerinin tekrarlanması, olgu temelli öğrenme uygulamalarının yaygınlaştırılması ve klinik branşların eğitim süreçlerine daha fazla aktif katılımı, eğitim kalitesini artıracak uygulamalar olarak değerlendirilmiştir.

Öğrenci geri bildirimlerinin düzenli toplanması kadar, bu geri bildirimlere kurumsal düzeyde “geri dönüş” verilmesi ve iyileştirme adımlarının görünür kılınması gerektiği ifade edilmiştir. Katılımcılar; geri bildirimlerin değerlendirilmesi, karar süreçlerine entegrasyonu ve yapılan

değişikliklerin öğrencilerle paylaşılmasıyla güven ilişkisi ve aidiyetin güçleneceğini belirtmiştir. Geri bildirim–iyileştirme–yeniden değerlendirme döngüsünün sistematik hale getirilmesi, kalite güvence kültürünün yerleşmesine katkı sağlayacaktır.

Danışmanlık sisteminin güçlendirilmesi, öğrencinin akademik gelişimi kadar mesleki kimlik inşası ve iyilik hâli açısından da önemli bir unsur olarak görülmüştür. Danışmanlık görüşmelerinin daha planlı yürütülmesi, öğrencinin öğrenme hedefleri ile gelişim ihtiyaçlarının düzenli izlenmesi ve gerektiğinde destek mekanizmalarına yönlendirilmesi önerilmiştir. Böylece danışmanlık sistemi, yalnızca idari bir süreç olmaktan çıkarak öğrenme sürecini destekleyen bir yapı haline gelebilecektir.

Yönetişim ve kadro planlaması başlığında; kurul ve komisyonlarda deneyimli eğiticilerin görev almasının kaliteyi artıracığı, yeni eğiticilerin ise kademeli sorumluluk verilerek sürece entegre edilmesinin uygun olacağı ifade edilmiştir. Bazı katılımcılar, fakülte içindeki görev dağılımında “basamaklı” bir sistemin (ör. belirli eğitim deneyimi kazanımı sonrası kurul/staj/dönem koordinasyonu gibi) motivasyon ve sürdürülebilirlik sağlayabileceğini belirtmiştir. Bu yaklaşım, yönetimde profesyonellik ve liyakat ilkesini destekleyen bir çerçeve sunmaktadır.

Teknolojinin eğitim ve hizmet süreçlerine uyumunun artırılması, amaç ve hedeflerin güncel gereksinimlere yanıt vermesi açısından öncelikli alanlardan biri olarak ele alınmıştır. Eğitimde dijital sistemlerin kullanımının yaygınlaştırılması (ör. KEYPS), derslerin video ve görsel materyallerle desteklenmesi, internet altyapısının güçlendirilmesi ve kullanılan cihazların güncellenmesi gibi öneriler dile getirilmiştir. Ayrıca güncel tıp eğitim platformlarına erişim (ör. UpToDate, Complete Anatomy, Osmosis/3D anatomi uygulamaları) için kurumsal çözümler geliştirilmesi gerektiği ifade edilmiştir.

Sürdürülebilirlik ve gezegensel sağlık başlığı, fakültenin amaç ve hedefleriyle ilişkili bir kurumsal sorumluluk alanı olarak değerlendirilmiştir. Geri dönüşüm uygulamalarının güçlendirilmesi, tıbbi atık yönetimi, gereksiz tetkik isteminin önlenmesi ve kaynakların akılcı kullanımı gibi konuların hem eğitim hem hizmet boyutunda ele alınması gerektiği belirtilmiştir. Bu yaklaşım, doğa ve insan odaklı tıp eğitimi anlayışını destekleyerek öğrencide çevresel sorumluluk farkındalığını geliştirecektir.

Ölçme-değerlendirme ile amaç–hedef uyumu da bu bölümde tartışılmıştır. İç paydaşlar, staj ve kurul sınavlarının bilgi ölçmenin ötesine geçerek beceri ve tutum boyutlarını da daha sistematik biçimde değerlendirmesi gerektiğini ifade etmiştir. Özellikle anamnez alma ve fizik muayene gibi temel uygulamaların yalnızca beceri laboratuvarlarında değil, klinik ortamda da yapılandırılmış biçimde gözlenmesi ve geri bildirimle desteklenmesi önerilmiştir. Bu amaçla mini-klinik değerlendirme (kısa yapılandırılmış gözlem), kontrol listeleri, olgu temelli sözlü sınavlar ve yapılandırılmış OSCE uygulamalarının artırılması gibi yöntemlerin değerlendirilebileceği belirtilmiştir.

Eğitimde standartlaşma ihtiyacı, farklı anabilim dallarında yürütülen uygulamaların çeşitliliği bağlamında gündeme gelmiştir. İç paydaşlar, standartlaşmanın “tek biçimlilik” anlamına gelmemesi gerektiğini; bunun yerine asgari ortak hedefler, asgari klinik uygulama seti ve ortak değerlendirme ilkelerinin belirlenmesinin önem taşıdığını ifade etmiştir. Böylece hem öğrencinin dönemler arasında daha tutarlı öğrenme deneyimi yaşayacağı hem de eğiticiler arasında ortak dil oluşacağı vurgulanmıştır.

Eğitim-hizmet dengesi bağlamında, klinik ortamların yoğunluğu nedeniyle öğrencinin “öğrenen” rolünün zaman zaman görünmezleşebildiği; buna karşı öğrencinin görev tanımlarının netleştirilmesi, klinik eğitim sürecinde Olgu Temelli Öğrenme (OTÖ) gibi küçük grupla öğrenme uygulamalarının planlaması ve eğitici-öğrenci etkileşimini artıran öğrenme etkinliklerinin (vizit sonrası kısa öğretim, olgu üzerinden hızlı geri bildirim gibi) planlanmasının yararlı olacağı belirtilmiştir. Bu öneriler, eğitim ortamının yalnızca fiziksel değil, aynı zamanda pedagojik olarak da tasarlanması gerektiğine işaret etmektedir.

Eğitim yönetiminde şeffaflık ve öngörülebilirlik, amaç ve hedeflerin uygulanabilirliğini artıran bir unsur olarak değerlendirilmiştir. İç paydaşlar; staj programlarının, klinik görev tanımlarının ve değerlendirme kriterlerinin dönem başında açıkça paylaşılmasının hem öğrenci memnuniyetini hem de eğiticiler arası uyumu güçlendireceğini ifade etmiştir. Benzer biçimde, ders ve staj içeriklerinde yapılan değişikliklerin gerekçeleriyle birlikte duyurulması; geri bildirimlerin karşılık bulduğu algısını güçlendirecek bir uygulama olarak görülmüştür.

Sınav güvenliği ve standardizasyon amacıyla elektronik sistemlerin daha etkin kullanımının yararlı olacağı belirtilmiştir. Özellikle soru bankası yönetimi, madde analizi ve sınav sonrası geri bildirim raporlarının düzenli üretilmesi; hem ölçme-değerlendirme kalitesini artıracak hem de öğretim üyelerine ders içeriğini iyileştirmede veri sağlayacaktır. Bu yaklaşımın, öğrenme hedefleriyle uyumlu soru yazımı kültürünü güçlendireceği ifade edilmiştir.

2. Fakültemiz Mezun Yetkinliklerinin Değerlendirilmesi

Mezun yetkinlikleri, çalıştığınız merkezinde yer alan tartışma alanlarından biridir. Katılımcılar, mezun profilinin belirlenmesinde “profesyonel hekim” yetkinliğinin üst çatı olarak benimsenmesini; bunun altında ise iletişim, sağlık savunuculuğu, liderlik/yöneticilik, yaşam boyu öğrenme, bilimsel ve analitik yaklaşım ile teknoloji okuryazarlığı gibi alt yetkinliklerin dengeli biçimde yapılandırılmasını önermiştir.

İletişimci yetkinlik, iç paydaşlar tarafından güçlendirilmesi gereken öncelikli alanlardan biri olarak değerlendirilmiştir. Hastayla ve hasta yakınıyla iletişimde empati, belirsizlikle baş etme, zor duygularla (öfke, kayıp, ölüm gibi) çalışabilme ve ekip içi iletişim becerilerinin mezuniyet yeterlikleri içerisinde daha görünür hale getirilmesi gerektiği ifade edilmiştir. Bu yetkinliğin yalnızca ders içerikleriyle değil, klinik uygulama ortamlarında rol model davranışlarla da desteklenmesi gerektiği belirtilmiştir.

Rol model olma konusu, dış paydaş bulgularıyla da uyumlu biçimde tartışılmış; iç paydaşlar, olumlu rol model olmanın mezun hekim davranışlarını güçlü biçimde etkilediğini vurgulamıştır. Bununla birlikte “rol model” vurgusunun tek tip hekim yetiştirme anlamına gelmemesi; farklı kişilik ve yaklaşımların etik ilke ve profesyonel standartlar içinde çeşitlilik gösterebileceği belirtilmiştir. İç paydaşlar rol model olma yetkinliğinin sağlık savunucusu, lider-yönetici ve profesyonel hekim yetkinlikleri içerisinde ele alınmasının uygun olacağını belirtmiştir.

Sağlık savunuculuğu yetkinliği kapsamında, hekimlerin yalnızca hasta düzeyinde değil, toplumsal ve çevresel düzeyde de sorumluluk alabilen bir bakış açısı geliştirmesi gerektiği ifade edilmiştir. Bu kapsamda koruyucu sağlık hizmetleri, dezavantajlı grupların sağlık ihtiyaçları, kaynakların akılcı kullanımı ve çevresel sürdürülebilirlik gibi temalar mezun

profilinin ayrılmaz bir parçası olarak değerlendirilmiştir. Sağlık savunuculuğu içinde “dayanıklılık” ve “iyilik hâli” boyutunun ele alınması; hekimlerin kendi sağlığını koruyabilmesi ve mesleki tükenmişlikle baş edebilmesi açısından önemli bir gereklilik olarak görülmüştür.

Teknoloji ve dijitalleşme, mezun yetkinlikleri içinde ayrı bir ağırlığa sahip bir alan olarak ele alınmıştır. İç paydaşlar; dijital okuryazarlığı gelişmiş, HBYS/EBYS/AHBS gibi sistemleri etkin kullanabilen, klinik karar süreçlerinde teknolojiye dayalı araçları akılcı şekilde değerlendirebilen hekimlerin yetiştirilmesi gerektiğini ifade etmiştir. Bununla birlikte teknolojinin etik kullanımı, veri güvenliği, yapay zekâ araçlarının doğru ve sorumlu kullanımı gibi konuların mezun yetkinliklerinde açıkça karşılık bulması gerektiği vurgulanmıştır.

Yapay zekâ ve bilimsel üretim araçları konusunda, akademisyenlerin ve öğrencilerin erişimini kolaylaştıracak kurumsal çözümler önerilmiştir. Makale tarama ve yazım süreçlerini destekleyen araçların (ör. literature discovery uygulamaları), etik çerçeve içinde kullanımına yönelik eğitimler, temel veri okuryazarlığı ve kodlama farkındalığı (ör. Python) gibi başlıklar gündeme gelmiştir. Bu öneriler, “bilimsel yaklaşım” ve “analitik düşünme” yetkinliklerini destekleyecek tamamlayıcı unsurlar olarak değerlendirilmiştir.

Liderlik ve yöneticilik boyutu, mezunların sağlık sisteminde etkin rol alabilmesi açısından önemli görülmüştür. Mevzuat bilgisi, ekip yönetimi, kaynak yönetimi, kalite ve hasta güvenliği kültürü gibi içeriklerin müfredatta daha görünür hale getirilmesi; uygulamaya dönük öğrenme fırsatlarıyla desteklenmesi önerilmiştir. Bu bağlamda liderlik/yöneticilik yetkinliği, rol model davranışlar ve profesyonellik ile ilişkilendirilerek ele alınmıştır.

Yaşam boyu öğrenme yetkinliği, mezuniyet sonrası sürekli gelişim ihtiyacıyla bağlantılı şekilde vurgulanmıştır. Öğrencilere “öğrenmeyi öğrenme” becerilerinin kazandırılması, kütüphane ve elektronik kaynaklara erişim yollarının öğretilmesi, kanıta dayalı tıp ilkelerinin klinik karar verme süreçlerine yerleştirilmesi ve öz değerlendirme becerilerinin desteklenmesi önerilmiştir. Bu öneriler, eğitim programının uzun vadeli etkisini güçlendirmeyi hedeflemektedir.

Profesyonellik tartışmaları içinde, sağlık hizmeti sunumunda hasta güvenliği ve çalışan güvenliğinin gözetilmesi, etik ilkelere bağlılık ve şeffaflık gibi başlıklar öne çıkmıştır. İç paydaşlar, profesyonel hekimlik davranışlarının yalnızca teorik derslerle değil; klinik ortamda standardize edilmiş uygulamalar, geri bildirim ve değerlendirme süreçleriyle pekiştirilmesi gerektiğini ifade etmiştir. Bu çerçevede ölçme-değerlendirmede profesyonellik ve iletişim boyutlarının daha görünür şekilde değerlendirilmesi gündeme gelmiştir.

Mezun yetkinliklerinin müfredatta görünürlüğü açısından katılımcılar, her yetkinliğin hangi ders, staj ve öğrenme etkinlikleriyle kazandırıldığının ve hangi değerlendirme araçlarıyla izlendiğinin açık biçimde gösterilmesinin hem öğrenci hem eğitici açısından beklentileri netleştireceğini belirtmiştir. Bu yaklaşım, akreditasyon süreçlerinde de kanıt sunma kapasitesini artıracaktır.

Takım çalışması ve birlikte çalışma kültürü, mezun yetkinliklerinin önemli bir bileşeni olarak görülmüştür. İç paydaşlar; hekimliğin ekip işi olduğunu, öğrencilerin sağlık ekibinin diğer üyeleriyle (hemşirelik, ebelik, diyetisyenlik, fizyoterapi vb.) birlikte çalışma deneyimi kazanmasının klinik pratikteki başarısını artıracakını ifade etmiştir. Bu nedenle disiplinler

arası eğitim oturumları, ortak vaka tartışmaları ve ortak simülasyon uygulamalarının planlanması önerilmiştir.

Profesyonellik alanında, öğrencinin ‘hak arama’ ve kurumsal süreçlere başvuru mekanizmalarını bilmesinin de bir yetkinlik olarak ele alınabileceği ifade edilmiştir. Özellikle şiddetsiz iletişim, ayrımcılık karşıtlığı, hasta hakları ve çalışan güvenliği gibi başlıkların, mesleki etikle birlikte değerlendirilmesi gerektiği belirtilmiştir. Bu içeriklerin yalnızca anlatım dersleriyle değil, olgu tartışmaları ve refleksiyon uygulamalarıyla desteklenmesinin öğrenme çıktısını güçlendireceği ifade edilmiştir.

İletişim ve profesyonellik yetkinliklerinin değerlendirilmesinde, klinik ortamdaki günlük davranışların görünür kılınmasına yönelik araçların (gözlem formları, kısa geri bildirim kartları, portfolyo öğeleri) kullanılabileceği ifade edilmiştir. Böylece öğrencinin yalnızca “sınav anındaki performansı” değil, süreç içinde gösterdiği tutum ve davranışların da gelişim odaklı biçimde izlenebileceği belirtilmiştir. Bu tür araçların, öğrenciye güvenli bir öğrenme iklimi sunması ve davranış değişimini desteklemesi beklenmektedir.

Eleştirel düşünme ve bilimsel yaklaşım boyutu, mezun profilinin temel bileşeni olarak değerlendirilmiştir. Kanıta dayalı tıp ilkelerinin yalnızca teorik düzeyde değil, klinik karar verme süreçlerine yerleştirilmesi; kılavuz okuryazarlığı, makale değerlendirme, basit veri analizi ve araştırma etiği gibi alanların öğrenme hedefleriyle netleştirilmesi önerilmiştir. Öğrencilerin bilimsel toplantılara katılımının ve sunum yapmasının desteklenmesi, fakültenin araştırma kültürüne katkı sağlayacak bir uygulama olarak görülmüştür. Her öğrencinin öğretim süreci içerisinde en az bir kez panelde yer alma zorunluluğunun getirilmesi gibi örnek öğretim yöntemleri ifade edilmiştir.

Teknoloji okuryazarlığı kapsamında, öğrencilerin klinik karar süreçlerinde bilgi kaynaklarını doğru seçebilmesi ve doğru yorumlayabilmesi de bir yetkinlik olarak değerlendirilmiştir. Kılavuzların ve güvenilir veri tabanlarının (örn. ulusal rehberler ve kanıta dayalı kaynaklar) nasıl kullanılacağı, yanlış bilgi ve yapay zekâ çıktılarının sınırları, atıf ve intihal farkındalığı gibi başlıkların eğitim içeriğinde yer alması gerektiği vurgulanmıştır.

3. Müfredatımızın Bölgesel Sağlık İhtiyaçlarını Kapsama Durumunun Değerlendirilmesi

Balıkesir ve çevresine özgü sağlık ihtiyaçları, müfredatın sosyal hesap verebilirliği ve bölgeyle uyumu açısından ayrı bir odak alanı olarak ele alınmıştır. İç paydaşlar, müfredatta bölgesel gereksinimlerin çeşitli ders ve stajlarda ele alındığını; ancak bazı başlıklarda görünürlüğün ve uygulama boyutunun güçlendirilmesi gerektiğini ifade etmiştir. Turizm bölgesi olmanın getirdiği ihtiyaçlar, yaşlı nüfusun artan oranı, doğal afet riski ve bölgesel hastalık örüntüleri bu tartışmaların ana eksenlerini oluşturmuştur.

Birinci basamak ve toplum sağlığı uygulamalarına ilişkin olarak; TSM, ASM ve İl Sağlık Müdürlüğü rotasyonlarının katkı sağladığı, ancak süre ve içerik açısından yeniden değerlendirmeye açık olduğu belirtilmiştir. Yaşlı sağlığı ve evde bakım hizmetlerinin eğitimde yer bulduğu; buna rağmen uygulamaya ayrılan sürenin sınırlı olması nedeniyle öğrencinin bu alanlarda daha fazla klinik ve saha deneyimi kazanmasının desteklenmesi önerilmiştir.

KETEM gibi birimlere ilişkin rotasyonların varlığı ve yeterliliği de tartışılmış; kanser tarama

hizmetlerinin yerinde gözlemlenmesinin koruyucu hekimlik perspektifini güçlendireceği ifade edilmiştir.

Bölgesel klinik sorunlar arasında solunum sistemi hastalıkları ve alerjik hastalıklar öne çıkmıştır. Göğüs hastalıkları kapasitesinin artması ve ilgili yan dal gelişmeleri, hem eğitim hem hizmet açısından bir fırsat olarak değerlendirilmiştir. Pediatri alanında da benzer kapasite artışlarının planlanmasının, öğrenci eğitimine olumlu yansıtacağı ifade edilmiştir. Ayrıca mantar zehirlenmeleri gibi bölgede sık görülen klinik durumların acil servis uygulamalarında ele alındığı; ancak müfredatta daha sistematik biçimde görünür hale getirilmesinin yararlı olacağı belirtilmiştir.

Bulaşıcı hastalıklar bağlamında; brucella gibi bölgesel olarak karşılaşılabilecek hastalıkların eğitimde hangi düzeyde ele alınması gerektiği (öntanı/tanı/tedavi) tartışılmış; UÇEP düzeyleriyle uyum gözetilerek öğrenme hedeflerinin netleştirilmesi gerektiği ifade edilmiştir. Trafik kazaları, boğulmalar ve olağanüstü durumlarda sağlık hizmeti gibi konuların müfredatta yer aldığı; ancak öğrencinin bu alanlarda uygulama ve senaryo temelli öğrenme deneyimlerinin artırılabilmesi belirtilmiştir.

Turizm sağlığı ve yabancı hastalarla iletişim, bölgenin özellikleri doğrultusunda öne çıkan başlıklardır. İç paydaşlar; öğrencilerin mesleki yabancı dil yeterliliğinin geliştirilmesi, medikal İngilizce ve gerektiğinde diğer dillerde (ör. Arapça) seçmeli derslerin planlanması, sağlık turizmi temalı seçmeli derslerin açılması önerilerinde bulunmuştur. Bunun yanında hastanede yabancı dil bilen tercüman bulundurulması ve yardımcı sağlık personelinin yabancı dil yeterliliğinin güçlendirilmesi, sağlık hizmetinin kalitesi açısından önemli görülmüştür. İngilizce muafiyet sınavının ayırıcılığının artırılması da dil yeterliliği başlığında dile getirilen öneriler arasındadır.

Koruyucu sağlık hizmetleri ve aile planlaması konuları, farklı ders ve stajlarda ele alınmakla birlikte uygulamalı eğitim fırsatlarının artırılması gerektiği ifade edilmiştir. Mesleki beceriler (iyi hekimlik uygulamaları) kapsamında aile planlamasına ilişkin uygulamaların yapılandırılabilmesi; öğrencinin danışmanlık ve iletişim becerilerini gerçekçi senaryolarla geliştirebileceği belirtilmiştir. Erken gebelik gibi bölgesel/ulusal önem taşıyan sorunların, kadın-doğum ve halk sağlığı bileşenleriyle daha bağlantılı şekilde ele alınması gerektiği vurgulanmıştır.

Geleneksel ve tamamlayıcı tıp (GETAT) ile bitkisel/takviye edici ürün kullanımı, toplumda yaygınlık gösteren bir alan olarak değerlendirilmiş; öğrencilerin bu başlıklara bilimsel ve eleştirel yaklaşım geliştirmesinin önemli olduğu ifade edilmiştir. Akılcı ilaç kullanımı ile akılcı tetkik istemi, hem maliyet-etkinlik hem de çevresel sürdürülebilirlik boyutuyla ilişkilendirilmiş; bakanlık kaynaklarının ve kılavuzların eğitim materyali olarak etkin kullanılabileceği belirtilmiştir.

Doğa ve insan odaklı tıp eğitimi başlığında; atık yönetimi, geri dönüşüm, radyasyondan korunma ve radyoaktif atıkların bertarafı gibi konuların müfredatta daha görünür hale getirilmesi gerektiği ifade edilmiştir. Bu konuların yalnızca öğrencilere değil, hastane personeline ve hizmetli personele yönelik eğitimlerle desteklenmesi önerilmiştir. Özellikle MR cihazı gibi alanlarda çalışan personelin düzenli eğitime tabi tutulması, iş sağlığı ve güvenliği ile çevresel risklerin yönetimi açısından önemli görülmüştür.

Bölgesel ihtiyaçlara yanıt verebilirlik açısından öğrencilerin saha temelli proje ve etkinlik önerileriyle geldiğinde fakültenin destekleyici bir tutum sergilediği; örneğin deprem ilişkili toplumsal projelere katkı sunulduğu ifade edilmiştir. Bu bulgu, sosyal sorumluluk projelerinin bölgesel ihtiyaçlarla ilişkilendirilerek güçlendirilmesinin mümkün olduğunu göstermektedir. İç paydaşlar, öğrencilerin toplumun ihtiyaçlarını daha yakından anlayacağı ve hissedeceği öğrenme deneyimlerinin artırılmasını önermiştir.

Afet ve olağanüstü durumlar bağlamında, deprem ve benzeri afetlerde sağlık hizmeti sunumunun öğrenciler tarafından yalnızca teorik düzeyde değil, senaryo temelli uygulamalarla da öğrenilmesi gerektiği ifade edilmiştir. Triyaj, saha organizasyonu, kriz iletişimi ve kaynak yönetimi gibi içeriklerin; acil tıp, halk sağlığı ve yönetim/organizasyon boyutlarıyla entegre edilmesi önerilmiştir. Böylece öğrencinin, bölgesel risklerle uyumlu bir hazırlık düzeyi kazanacağı değerlendirilmiştir.

Bölgesel sağlık ihtiyaçları tartışmalarında, hizmet sunumunun ve eğitim hedeflerinin eş zamanlı gözetilmesi gerektiği vurgulanmıştır. Örneğin acil servislerde sık görülen vakaların (zehirlenmeler, travmalar, boğulmalar) eğitimde ‘fırsat öğrenmesi’ ile sınırlı kalmaması; temel senaryo setleri ve yapılandırılmış kısa öğretim oturumlarıyla desteklenmesi önerilmiştir. Bu yaklaşım, öğrencinin farklı gün ve nöbetlerde değişken maruziyet yaşamasının doğurduğu eşitsizliği azaltacaktır.

Radyasyondan korunma ve iş sağlığı-güvenliği konuları hem eğitim hem hizmet kalitesi açısından bölgesel ve kurumsal öneme sahip alanlar olarak değerlendirilmiştir. İç paydaşlar, özellikle görüntüleme alanlarında çalışan personelin düzenli eğitimi ve öğrencilerin de radyasyon güvenliği ilkelerini erken dönemde öğrenmesinin önemli olduğunu ifade etmiştir. Bu başlıkların, klinik rotasyonlarda kısa eğitim modülleriyle pekiştirilebileceği belirtilmiştir.

Bölgesel sağlık hizmeti örgütlenmesi içinde sevk zinciri, birinci–ikinci–üçüncü basamak ilişkisi ve hastanın sağlık sistemindeki yolculuğu, öğrencinin erken dönemde kavraması gereken bir içerik olarak değerlendirilmiştir. Bu amaçla ASM/TSM/İl Sağlık Müdürlüğü gibi birimlerde yapılan gözlemlerin, yalnızca kurum tanıtımı değil; somut görevler, mini-projeler ve saha temelli vaka tartışmalarıyla desteklenmesi önerilmiştir. Bu yaklaşımın, öğrencinin bölgeye özgü sağlık sorunlarını sistem düzeyinde anlamasını kolaylaştıracağı ifade edilmiştir.

Çok kültürlü hasta iletişimi bağlamında; yalnızca dil yeterliliği değil, kültürel duyarlılık ve sağlık okuryazarlığına uygun anlatım becerilerinin de geliştirilmesi gerektiği vurgulanmıştır. Turizm sağlığı kapsamında karşılaşılabilecek farklı kültürel beklentilerin, etik ikilemlerin ve bilgilendirilmiş onam süreçlerinin örnek olgular üzerinden ele alınmasının yararlı olacağı belirtilmiştir.

4. Müfredatın Gelişimine Yönelik Öneriler

1. Amaç–Hedef–Uygulama Uyumu

- Fakültenin amaç ve hedeflerinin, ders içerikleri, öğrenme etkinlikleri, klinik uygulamalar ve ölçme-değerlendirme süreçleriyle daha açık ve izlenebilir biçimde ilişkilendirilmesi,
- Amaç ve hedeflerin yalnızca stratejik belgelerde yer alan ifadeler olmaktan çıkarılarak programın tüm bileşenlerine tutarlı biçimde yansıtılması önerilmektedir.

2. Temel Hekimlik Becerilerinin Güçlendirilmesi

- Fizik muayene, anamnez alma ve temel klinik uygulamalar için yapılandırılmış uygulama sürelerinin artırılması,
- Beceri kazanımının yalnızca erken dönemlerle sınırlı kalmaması; klinik yıllarda da pekiştirici uygulamalarla desteklenmesi,
- Müfredat içeriğinin gözden geçirilerek temel becerilere zaman kazandıracak şekilde “yalınlaştırılması” önerilmektedir.

3. Klinik Öğrenme Ortamlarının Yapılandırılması

- Klinik erişimde kısıtlı alanlar için (ör. yoğun bakım) hasta güvenliği gözetilerek alternatif öğrenme düzenlemelerinin planlanması,
- Küçük grup erişimi, yapılandırılmış klinik gözlem etkinlikleri ve öğrencinin rol-sorumluluklarının netleştirilmesi,
- Klinik ortamların pedagojik açıdan da tasarlanması önerilmektedir.

4. Ölçme-Değerlendirmede Amaç ve Yetkinlik Uyumu

- Bilgi ölçmenin ötesine geçilerek beceri ve tutum boyutlarını kapsayan değerlendirme yöntemlerinin artırılması,
- Klinik ortamda yapılandırılmış gözlem, mini-klinik değerlendirme, kontrol listeleri ve OSCE uygulamalarının yaygınlaştırılması,
- Ölçme-değerlendirmede ortak standartların geliştirilmesi önerilmektedir.

5. İletişim ve Profesyonellik Yetkinliklerinin Görünür Kılınması

- İletişim, empati, belirsizlikle baş etme ve zor duygularla çalışma becerilerinin müfredatta daha sistematik biçimde ele alınması,
- Profesyonellik ve iletişim boyutlarının süreç içinde gözleme dayalı araçlarla izlenmesi,
- Rol model davranışların eğitim süreçlerinde bilinçli biçimde desteklenmesi önerilmektedir.

6. Eğitici Gelişiminin Sürekliliği

- Eğitici eğitimlerinin düzenli aralıklarla sürdürülmesi,
- Öğrenci merkezli yöntemler, yapılandırılmış geri bildirim ve ölçme-değerlendirme konularında ortak yaklaşım geliştirilmesi,
- PDÖ ve olgu temelli öğrenme uygulamalarının yaygınlaştırılması önerilmektedir.

7. Öğrenci Geri Bildirimi ve Kalite Döngüsü

- Öğrenci geri bildirimlerinin düzenli ve sistematik olarak toplanması,
- Geri bildirimlere dayalı iyileştirme adımlarının öğrencilerle paylaşılması,
- Geri bildirim–iyileştirme–yeniden değerlendirme döngüsünün kurumsal hale getirilmesi önerilmektedir.

8. Danışmanlık Sisteminin Etkinleştirilmesi

- Danışmanlık görüşmelerinin planlı ve izlenebilir hale getirilmesi,
- Öğrencinin akademik gelişimi, mesleki kimlik inşası ve iyilik hâlinin danışmanlık sürecinin parçası olarak ele alınması,
- Danışmanlığın öğrenme sürecini destekleyen aktif bir yapı haline getirilmesi önerilmektedir.

9. Mezun Yetkinliklerinin Müfredatta Haritalanması

- Mezun yetkinliklerinin hangi ders, staj ve öğrenme etkinlikleriyle kazandırıldığının açık biçimde gösterilmesi,
- Her yetkinliğin hangi değerlendirme araçlarıyla izlendiğinin netleştirilmesi,
- Bu yaklaşımın akreditasyon süreçlerinde kanıt üretimini destekleyecek biçimde yapılandırılması önerilmektedir.

10. Bölgesel Sağlık İhtiyaçlarıyla Uyumun Artırılması

- Bölgeye özgü hastalık örüntüleri, afet riski, yaşlı sağlığı ve turizm sağlığı gibi başlıkların müfredatta daha görünür ve uygulamaya dönük ele alınması,
- Birinci basamak, koruyucu sağlık hizmetleri ve saha temelli öğrenme deneyimlerinin güçlendirilmesi,
- Bölgesel ihtiyaçlara yönelik senaryo temelli ve yapılandırılmış öğrenme etkinliklerinin artırılması önerilmektedir.

11. Teknoloji ve Dijital Yetkinliklerin Entegrasyonu

- Dijital eğitim ve ölçme-değerlendirme sistemlerinin etkin kullanımının yaygınlaştırılması,
- Kanıta dayalı dijital kaynaklara erişimin kurumsal düzeyde desteklenmesi,
- Yapay zekâ, veri güvenliği ve etik kullanım başlıklarının mezun yetkinlikleriyle ilişkilendirilmesi önerilmektedir.

12. Sürdürülebilirlik ve Gezegenel Sağlık Yaklaşımı

- Akılcı tetkik ve ilaç kullanımı, atık yönetimi ve çevresel sürdürülebilirlik başlıklarının müfredatta bütüncül biçimde entegre edilmesi,
- Bu konuların hem eğitim hem hizmet boyutunda ele alınması önerilmektedir.

13. Disiplinler Arası ve Ekip Temelli Öğrenmenin Desteklenmesi

- Sağlık ekibiyle birlikte çalışma deneyimlerini artıracak disiplinler arası eğitim oturumlarının planlanması,
- Ortak vaka tartışmaları ve simülasyon uygulamalarıyla ekip içi iletişimin desteklenmesi önerilmektedir.

Çalıştayın Genel Değerlendirmesi

İç Paydaş Çalıştayı, temsil gücü yüksek bir katılımı gerçekleştirilmiştir. Fakültemizde görev yapan farklı birimlerden öğretim üyeleri, araştırma görevlileri, öğrenciler ve idari personelin katılımı sağlanmış; katılımcılara tüm oturumlarda söz hakkı tanınmış ve görüşlerini rahatlıkla ifade edebilmeleri teşvik edilmiştir. Özellikle öğrencilerin kendilerini ifade edebilmeleri için uygun ortam oluşturulmuş, görüş ve önerileri dikkatle dinlenmiştir. Çalıştay süreci açık ve şeffaf bir paylaşım ikliminde yürütülmüş; dekanlık makamı fakültenin güçlü yönlerini olduğu kadar gelişime açık alanlarını da açık bir şekilde ortaya koymuş, tartışmalarda herhangi bir yönlendirme veya yanlılığa yer verilmemiştir. Genel olarak çalıştay, fakültemizin gelişimine katkı sağlayan değerli ve öğretici bir deneyim olmuştur.

Gelecek çalıştaylarda sağlık hizmeti sunumunun farklı boyutlarını daha kapsamlı değerlendirebilmek amacıyla, hastane yönetiminde görev alan yöneticilerin, başhemşire ve diğer sağlık meslek gruplarının temsilcilerinin daha fazla sürece dahil edilmesi yararlı olacaktır. Ayrıca intern hekimlerin ve yeni mezunların katılımının artırılması, program çıktılarına ilişkin geri bildirimin zenginleşmesine katkı sağlayacaktır.

Rapor verileri incelendiğinde; özellikle temel hekimlik becerilerinin güçlendirilmesi, klinik öğrenme ortamlarına erişimin artırılması, ölçme-değerlendirme uygulamalarının standardizasyonu, danışmanlık sisteminin etkin çalışması ve dijital/teknolojik altyapının geliştirilmesi alanlarında iyileştirmeye ihtiyaç olduğu görülmektedir. Buna karşılık mezun yetkinliklerinin belirlenmesi konusunda ortak bir anlayışın oluştuğu, kalite güvencesine yönelik farkındalığın arttığı ve paydaş katılımının güçlü olduğu dikkati çekmektedir. Çalıştay çıktıları, fakültemizin eğitim programını sürekli geliştirme yönündeki kararlılığını destekleyen önemli bir yol gösterici olacağına inanmaktayız.